

hela sitt jags innehåll såsom det verkligen är eller såsom sidor af sig sjelf, utan hon måste fatta en del deraf såsom efter och utom hvart annat och henne sjelf varande. Formen för innehållets ingående i hennes medvetande kan därför ej vara ren identitet, som utmärkte den sanna kunskapens väsende. Denna identitet mellan tänkande och tänkt blir för henne blott endels; hennes kunskap således blott relativ eller grad af kunskap. Densamma måste därför upplösa sig i två factorer, en inre subjektiv eller af subjektet bestämd och en yttre objektiv, hvilken fattas såsom bestämd af något yttre och subjektet motsatt eller ett objekt, och dess värde måste i följd deraf bestämmas med afseende på endera factorns relativa öfvervigt. Den menliga kunskapen beror således på ett förhållande mellan subjekt och objekt; men då objektet såsom objekt eller såsom det visar sig för medvetandet ej kan fattas såsom sjelfständig realitet, utan, såsom nyss sagts, måste anses såsom en subjektets förnimmelse af sig sjelf i tiden och rummet eller såsom en sinnlig företeelse af subjektet, så blir förhållandet mellan subjekt och objekt detsamma, som ett förhållande mellan det